

Αββάς Μάρκος: Ποια είναι η αιτία των πειρασμών, ποια η ωφέλεια και ποια η διαφορά τους

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)



Αδελφοί, κανένας από τους πειρασμούς που συμβαίνουν στον καθένα δεν έρχεται άδικα.

Όλα συμβαίνουν σύμφωνα με τη δίκαιη κρίση του Θεού.

Άλλοι υποφέρουν για τα κακά που έκαναν στον εαυτό τους, και άλλοι γι' αυτά που προξένησαν στον πλησίον.

Η Γραφή λέει: «Εις κόλπους επέρχεται πάντα τοις αδίκους, παρά δε Κυρίου πάντα τα δίκαια» (Παροιμ. 16:33).

Και πάλι: «Πάντα τα έργα του Κυρίου μετά δικαιοσύνης» (Παροιμ. 16:9).

Και «ο εάν σπείρη άνθρωπος, τούτο και θερίσει» (Γαλ. 6:7).

Αυτό το φρόνημα έχοντας και ο άγιος Δαβίδ, ενώ θλιβόταν απ' τον Σεμεί με προσταγή του Θεού, δεχόταν ότι θλίβεται από δικό του φταίξιμο (βλ. Β' Βασ. 16:5-14).



Τούτο φανέρωνε όταν ἔλεγε και στον ψαλμό: «Ἐγνων, Κύριε, ὅτι δικαιοσύνη τα

κρίματά σου, και αληθεία εταπείνωσάς με» (Ψαλμ. 118:75).

Και πάλι: «Όνειδος άφρονι έδωκάς με. Εκωφώθην και ουκ ήνοιξα το στόμα μου, ότι συ εποίησας» (Ψαλμ. 38:9-10).

Μα κι ο Ησαίας κι ο Ιερεμίας κι ο Ιεζεκιήλ κι ο Δανιήλ και οι λοιποί προφήτες προφήτευαν και στον (εβραϊκό) λαό και στους ειδωλολάτρες όσα θα πάθαιναν εξαιτίας των αμαρτιών τους, φανερώνοντας συνάμα και τις αιτίες της (κάθε) συμφοράς.

Γνώρισμα του τέλειου ανθρώπου είναι το να μην ξεχνάει τις πτώσεις του.

Κι αν είναι δύσκολο να κατανοήσει κανείς τις ολοφάνερες πτώσεις, πολύ περισσότερο τους λογισμούς (που οδηγούν στις πτώσεις).

Εμείς λοιπόν, επειδή αγνοούμε το μεγαλύτερο μέρος της κακίας μας, ταραζόμαστε για τις θλίψεις που μας βρίσκουν.

Ας μάθουμε λοιπόν, σαν λογικοί, ότι για την ωφέλεια μας στέλνει ο Κύριος τις θλίψεις, και μέσω αυτών μας προξενεί πολλά καλά· πρώτα-πρώτα, μας κάνει ν' ανακαλύψουμε τις αισχρές έννοιες που κυριαρχούν επάνω μας χωρίς να το έχουμε συνειδητοποιήσει· μετά την ανακάλυψη αυτών, μας εμπνέει αληθινή και ειλικρινή ταπεινοφροσύνη· κι έπειτα αποκαλύπτει τη μάταιη οίηση, σύμφωνα με το γραμμένο: «Διέκυψαν πάντες οι εργαζόμενοι την ανομίαν, όπως αν εξολοθρευθώσιν εις τον αιώνα τον αιώνος» (Ψαλμ. 91:8).

Αν λοιπόν δεν υπομένουμε τις θλίψεις με πίστη και ευχαριστία (προς το Θεό), δεν μπορούμε να βρούμε την κρυμμένη (μέσα μας) κακία.

Και αν δεν μπορέσουμε να τη διακρίνουμε ξεκάθαρα, ούτε τους αισχρούς λογισμούς της κάθε στιγμής μπορούμε να διώξουμε, ούτε για τα προηγούμενα (αμαρτήματά μας) να ζητήσουμε συγχώρηση, ούτε ν' ασφαλιστούμε για τα μελλοντικά (κακά).

Πέρα απ' αυτά όμως, πρέπει να γνωρίζουμε και τούτο, ότι οι θλίψεις και οι τιμωρίες, εξωτερικά μεν δεν είναι ισοδύναμες με τις αιτίες που τις προκάλεσαν, πνευματικά όμως διασώζουν κάθε αρετή.

Αυτό μπορούμε να το διαπιστώσουμε και από την Αγία Γραφή. Γιατί, μήπως εκείνοι που σκοτώθηκαν πλακωμένοι από τον πύργο του Σιλωάμ (Λουκ. 13:4), είχαν (προηγουμένως) γκρεμίσει πύργο πάνω σε άλλους;

Κι εκείνοι που, για να μετανοήσουν, οδηγήθηκαν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα για

εβδομήντα χρόνια (βλ. Δ' Βασ. 25), μήπως είχαν (πριν) αιχμαλωτίσει κάποιους άλλους για να τους φέρουν σε μετάνοια;

Δεν γίνεται έτσι με τα παιδευτικά περιστατικά. Αλλά όπως ακριβώς οι στρατιώτες, όταν συλληφθούν να κάνουν κάποιο παράπτωμα, τιμωρούνται μεν, δεν παθαίνουν όμως το ίδιο κακό που έκαναν, έτσι και όλοι μας παιδευόμαστε με τις θλίψεις, στον εύθετο μεν καιρό και με τον κατάλληλο τρόπο και για να οδηγηθούμε σε μετάνοια, όχι όμως και με τον ίδιο τρόπο ούτε στον ίδιο χρόνο ούτε με τα ίδια περιστατικά.

Και τούτο είναι που κάνει τους πολλούς να μην πιστεύουν στη δικαιοσύνη του Θεού: η χρονική απόσταση (ανάμεσα στην αμαρτία και την παιδευτική θλίψη) και η ανομοιότητα των θλίψεων.

Απόσπασμα από τον «Μικρό Ευεργετινό» των εκδόσεων της Ιεράς Μονής Παρακλήτου.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)